

DIARI PERSONAL

DE JAUME PICAFORT

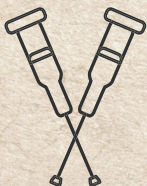
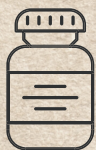
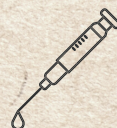
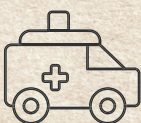
TASCA 6: ESCRIU EL DIARI PERSONAL

INTRODUCCIÓ

Sóc en Jaume i en aquest precís moment tinc 68 anys. Sóc un supervivent de la pesta negra. Vaig viure la mort de la meua mare (la Joana), la de la meua tieta Ramona i vaig perdre el meu pare (encara penso que la malaltia va acabar amb ell, igual que ho va fer amb la Joana i la Ramona). Va ser molt dur enfrontar-me a aquella situació però estic orgullós de poder escriure les meues vivències i que puguin quedar per l'eternitat. L'epidèmia va ser molt dura i encara que ho expliqués a una persona que, per sort no la va viure, no podria arribar a imaginar els moments difícils que ens va tocar viure. No comptaven amb els avenços mèdics per fer-li front, tampoc ens sabíem res i ens va agafar desprevinguts perquè va arribar de sorpresa, de la nit al dia. Després de la mort de la persona que em cuidava i m'estimava com ningú ho va fer mai, la meua mare, els meus pensaments i el meu estat d'ànim va caure en picat. Però poc a poc i amb ajuda de la meua segona mare, la meua tieta Ramona, vaig poder sortir endavant. Va ser una experiència que mai oblidaré i espero que no torni a passar en un futur molt llunyà en el que jo, ja no hi estigui. Espero que es pugui saber del cert la causa de la mort de tanta gent, dels habitants del meu poble i dels meus éssers més estimats.

JAUME PICAFORT, 1418.

TASCA 6: ESCRIU EL DIARI PERSONAL

DÍA 1: 21/5/1418

Durant el mes de Juny del 1397 vaig explicar als meu néts la historia més conmovedora de la meua existència i vull deixar-ne constància. Els hi vaig relatar els durs anys que vaig haver de viure amb l'arribada de la Pesta Negra.

Així va ser com va començar tot...

Era un dia més de l'any 1346 i faltava molt poc per l'arribada del meu pare, desde la ciutat més llunyana de la nostra illa, ja que vivíem a un petit poblat a la costa oest d'una illa del Mediterrani anomenada Sicília. El meu pare Jaume, era comercial i venia productes artesanals com ara: pots i plats fabricats amb fang, cistells de vímet que servien per recollir fruita, productes del hort... que feia ma mare amb la meua ajuda. Un dia com tots els altres, estava jugant al carrer amb els amics del barri quan de sobte, ma mare Joana, em va cridar amb una veu molt dèbil i tremolosa. En aquell moment vaig ser conscient que alguna cosa no anava gaire bé. A l'arribar i a l'obrir la gegantina porta de casa, feta miques pel pas del temps, la vaig trobar estirada al terra, plena de butllofes i amb la febre disparada pels nívals. La meua mare, la persona que em va portar al món i que més m'estimava, jeia amb molt de dolor i patiment. Ràpidament i amb l'ajuda dels veïns la vam portar al metge del poblat. Per dins estava aterrit i sorprès de la situació que estava vivint. Quan vam arribar a la casa del metge, la salut de la meua mare havia anat a pitjar i per empitjorar-ho encara més, el metge es trobava en condicions molt similars a les de ma mare. Hores més tard molta gent del poble va començar a caure malalta.

DÍA 2: 24/5/1418

El Marc i la Maria (els meus néts) es van quedar sorpresos aquella nit i em van demanar si la nit següent continuaria amb l'història i així ho vaig fer.

Després d'haver pres plantes medicinals la meua mare no millorava i al cap d'una llarga setmana, va morir. A mi em va caure el món a sobre però vaig continuar com vaig poder. Ja feia dies que el meu pare era fora de casa i jo l'esperava amb molta pena. Però aquella arribada tant esperada es va quedar en l'oblit ja que mai va arribar a tornar. Des del precís moment que vaig enterrar a la meua mare, vaig començar a viure a casa de la meua tieta Ramona. El poble cada cop estava pitjor i molta gent va morir en pocs dies. Els carrers durant aquelles setmanes estaven plens de cadàvers que ningú enterrava i que com a conseqüència desprenien una olor inhumana.

TASCA 6: ESCRIU EL DIARI PERSONAL

Jo no sabia com ajudar ni que fer! Poc a poc la ciutat va ser generosa i van ajudar-nos a sobreviure de la epidèmia que estava arrasant el poblat. I així va ser com en pocs dies la mort va visitar totes les cases del poble i es va emportar a la majoria dels meus veïns i veïnes i molts dels meus amics. El poblat on havia nascut va desaparèixer. Feia poc que cavallers d'altres ciutats havien arribat a la ciutat per posar-nos al dia sobre la situació actual que afectava a tota l'illa de Sicília. Algunes persones creien que era un càstig diví i avui dia encara no sé sap del cert que va provocar tal matança.

Aquella nit els dos nens van caure en un profund son... potser van tenir malsons aterridors perquè van xisclar en somnis.

DÍA 3: 26/5/1418

Mentre ens trobàvem asseguts a la plaça al costat de casa meua, vaig seguir relatant l'emocionant història. Aquest cop amb un testimoni més, el meu fill. Ell ja l'havia escoltat moltes vegades, però sempre que la tornava a explicar, li agradava asseure's al meu costat i escoltar-la de nou, recordant la història del seu pare.

Com ja us havia dit ahir, la majoria d'habitants van caure malalts. Un matí, ben d'hora, vaig llevar-me amb un dolor impressionant de cap i més tard vaig tenir nàusees.

Ràpidament, vaig ser conscient que a l'haver estat en contacte amb la malaltia, m'havia acabat contagiant. La meua tia Ramona, de seguida que va veure el meu aspecte, em va portar al metge més proper. Ell, al veure'm va tenir esperances de salvar-me perquè la malaltia no es trobava molt avançada. No m'havien sortit les temudes i maleïdes butllofes. Per sort, vaig sortir del perill després de setmanes amb febre i em vaig curar per complet, gràcies a un miracle que va caure del cel, segons la meua tia. Jo estava content d'haver sobreviscut a la malaltia i tan sols resava perquè ningú més morís.

Van anar passant els mesos, anys i la Pesta remetia progressivament, però molt lentament.

Cada cop eren més les persones que s'infectaven. Desgraciadament, una d'elles va ser la meua tieta, que va morir i jo vaig quedar al càrrec dels meus cosins amb només 17 anys.

Quan vaig complir els divuit anys tots vàrem començar a fer una vida "normal" i desde aquell preciós moment tot va començar a anar millor. El nostre poble a Sicília, sens dubte, ja havia passat lo pitjar.

